

отъ слънчевитѣ лъчи и азъ си грѣяхъ мършавитѣ рѣцѣ на пролѣтното слънчице. То ме дразнѣше и караше да мисля за хубавитѣ пролѣтни цвѣтя, цвѣналитѣ дървета, зеленитѣ ливади, ниви и трѣндафили, които ме караха да плача за живота на здравитѣ дѣца.

Една сутрина се събудихъ рано и усѣтихъ, че стаята ми е изпълнена съ приятна миризма отъ пролѣтни цвѣтя. Започнахъ да разглеждамъ прозорцитѣ и да се чудя отъ гдѣ иде тази миризма. Случайно погледнахъ на масата и видѣхъ въ една чаша сложенъ букетъ отъ миризливи майски цвѣтя. Станахъ и се приближихъ до тѣхъ ; почнахъ да ги бутамъ съ рѣцѣ и да ги мириша отъ душа. Слѣдъ малко въ стаята влѣзе прислужницата, която ми носѣше чаша съ чай. . . .

— Къдѣ е чашата за стареца ? — попитахъ азъ.

— Ти си вече самъ въ стаята, отговори тя.

— А къдѣ е той ?

— Той отиде въ нова стая съ друго легло...

— Горкиятъ старецъ, прѣселилъ се вече въ вѣчността!... казахъ азъ и поронихъ нѣколко едри сълзи.

— А кой остави тия цвѣтя? — попитахъ пакъ.

— Нищо не зная, каза тя и си излѣзе.

Всѣка сутрина нѣкой промѣняше цвѣтята съ нови, но азъ не можахъ да го заблѣжа. То ва се продължаваше дордѣто оздравѣхъ.

Въ болницата лежахъ цѣли два мѣсеца.

Слѣдъ като оздравѣхъ, лѣкарьтъ ми позволи най-прѣдъ да пристѣпя нѣколко крачки, като малко дѣте, което за пръвъ пѣтъ се учи да хо